מי שאמר פרק שלישי נזיר יז.

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביולא מן הטומאה והזה ושנה וטבל וקיבל עליו מזירות פעם אחרת ושוב נכנס לטומאה [והא] קמ"ל דהיתה בריתא דתע"ג דלא הדר ואמר הריני מזיר אלא יחול עלי מזירות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקונטרס אי נמי י"ל דקמ"ל בריתא (דמיירי) [דמיד] כשיטהר מוטל עליו לקבל מזירות מיד ועובר בכל תאחר אם אינו נזיר מיד: **אין** בין נזיר טמא. שנדר בעודו טמא לנזיר טהור שנטמא אלא דנזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהזה ג' ושנה בו' וטבל יום ז' [ב] למנין מזירות טהרה לפי שאין צריך להביא קרבן בח' על טומאתו ומיד כשהזה ושנה וטבל ראוי לחול עליו מזירות לאלתר ונהי דבעי הערב שמש ואיך יחול עליו מזירות יש לומר דטבול יום קליש טומאתיה ולא מעכב מלחול מזירות עליו: **ונזיר** טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין מזירות טהרתו וצריך להביא חטאת העוף ועולת העוף ואשם בשמיני וכתיב (במדבר ו) וקדש לאשו ביום ההוא דבאותו יום מתחיל למנות מזירות טהרה מוקמינן ליה [ב] דלא חייל עליה מזירות דטהרה עד יום ח' ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר וקיבל כדשני לעיל ביולא ונכנס ושב ושנה דא"כ ה"ל לאתויי[2] זה בעי למיהדר ולנדור וזה לא בעי למיהדר ולנדור כיון דהאי חנא נחית לפרושי הכא ד[3] בין זה לזה וה"ה דאלי למיפרך לר' שמעון ב"ל [ליתני] זה שותה יין ומיטמא דלא[3] לקי וזה לקי ה[3] כדפירש הקונטרס ונראה לומר דלא קשה דאלי לשנויי דנקלקולא לא מיירי האי דינא אלא דין דטמאת באונס ולרבי יוחנן לא קשה [דליתני] זה מביא קרבן על טומאתו וזה אין מביא קרבן דהיינו הך דקתני אין ז' עולה לו מן המנין משום לאיתויי קרבן: **הגה"ה** מיחל רב"ע[5] דחייל. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור בנזיר דחייל עליו מנזירות ראשון ומיהת השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יתחזר ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ז' (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחוד אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשאר] מילי אשתיה יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגאת ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר תע"ג דחיילא לשאר מילי אלא

ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי. אטומאה לאתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר [ז] לענין ליטהר עצמו ולעשות מזירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני[6] מביא קרבן עוטמאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (הה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא** הא לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דליתא] לתגלחת ואין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמייתי לכן נראה לי הא לתגלחת פירוש למות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו תע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. ממי יתחיל מנין לזירותו והוא[7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי אמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה ה[7] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. דהיינו נמור והוא בנה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים פוסק התרבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביולא ונכנס ושב וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאה כדמסיק ליה מיחל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביולא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבענין שהייה בפ"ב דשבועות (דף ח.). גבי מקדש [אי לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה אלא דנזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה אלא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל ומתרץ ביה אלא יטמא ולאו האי כלאו אתין בו מעשה נמה שמקבל נזירות ב[3] דלאו שיש בו מעשה הוא כמה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: אלא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בד') [בשבועות] למי שנטמא באונס בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרי ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיון דבמזיד

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ביולא מן הטומאה והזה ושנה וטבל קיבל עליו מזירות פעם אחרת ושוב נכנס לטומאה [והא] קמ"ל דהיתה בריתא דתע"ג דלא הדר ואמר הריני מזיר אלא יחול עלי מזירות דהוי נזיר ולקי כדפי' לשם בקונטרס אי נמי י"ל דקמ"ל בריתא (דמיירי) [דמיד] כשיטהר מוטל עליו לקבל מזירות מיד ועובר בכל תאחר אם אינו נזיר מיד: **אין** בין נזיר טמא. שנדר בעודו טמא לנזיר טהור שנטמא אלא דנזיר טמא שביעי עולה לו מן המנין כשהזה ג' ושנה בו' וטבל יום ז' [ב] למנין מזירות טהרה לפי שאין צריך להביא קרבן בח' על טומאתו ומיד כשהזה ושנה וטבל ראוי לחול עליו מזירות לאלתר ונהי דבעי הערב שמש ואיך יחול עליו מזירות יש לומר דטבול יום קליש טומאתיה ולא מעכב מלחול מזירות עליו: **ונזיר** טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין. למנין מזירות טהרתו וצריך להביא חטאת העוף ועולת העוף ואשם בשמיני וכתיב (במדבר ו) וקדש לאשו ביום ההוא דבאותו יום מתחיל למנות מזירות טהרה מוקמינן ליה [ב] דלא חייל עליה מזירות דטהרה עד יום ח' ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין כיון דלא הדר וקיבל כדשני לעיל ביולא ונכנס ושב ושנה דא"כ ה"ל לאתויי[2] זה בעי למיהדר ולנדור וזה לא בעי למיהדר ולנדור כיון דהאי חנא נחית לפרושי הכא ד[3] בין זה לזה וה"ה דאלי למיפרך לר' שמעון ב"ל [ליתני] זה שותה יין ומיטמא דלא[3] לקי וזה לקי ה[3] כדפירש הקונטרס ונראה לומר דלא קשה דאלי לשנויי דנקלקולא לא מיירי האי דינא אלא דין דטמאת באונס ולרבי יוחנן לא קשה [דליתני] זה מביא קרבן על טומאתו וזה אין מביא קרבן דהיינו הך דקתני אין ז' עולה לו מן המנין משום לאיתויי קרבן: **הגה"ה** מיחל רב"ע[5] דחייל. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור בנזיר דחייל עליו מנזירות ראשון ומיהת השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יתחזר ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש ז' (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת וכי פליגי למלקי פירוש אטומאה לחוד אי התרו בו אטומאה ר' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [לשאר] מילי אשתיה יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגאת ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר תע"ג דחיילא לשאר מילי ליין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן** טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי. אטומאה לאתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר [ז] לענין ליטהר עצמו ולעשות מזירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא כו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני דלוקה אטומאה דתני[6] מביא קרבן עוטמאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (הה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא** הא לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דליתא] לתגלחת ואין זה וזה שוין כיון דבאיסור תגלחת קמייתי לכן נראה לי הא לתגלחת פירוש למות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו תע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. ממי יתחיל מנין לזירותו והוא[7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי אמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה ה[7] דגם לר"ל אסור לטמאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטמאות וזה אסור לטמאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה טמא ונדר. דהיינו נמור והוא בנה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים פוסק התרבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביולא ונכנס ושב וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאה כדמסיק ליה מיחל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביולא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבענין שהייה בפ"ב דשבועות (דף ח.). גבי מקדש [אי לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה אלא דנזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה אלא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל ומתרץ ביה אלא יטמא ולאו האי כלאו אתין בו מעשה נמה שמקבל נזירות ב[3] דלאו שיש בו מעשה הוא כמה שאינו יולא משם כשנודר בנזיר: אלא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בד') [בשבועות] למי שנטמא באונס בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרי ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיון דבמזיד

מסורת הש"ס

ג) [לקמן יח.], ב) [מדרש ד.], ג) [שבועות יח. ע"ש ובתוס' שם ד"ה נרחק], ד) כם"ת: ובמקום.

נוסחת הריב"ן

ג) הריני נזיר ובמקום: ב) בכ"י מתוג כתן גליון ואמר לן רבי: ג) מגלח תגלחת טומאה לטיר טהור שנטמא מגלח בו' סי': ד) מליה כדמפרש"ן: ה) תנן: ו) כדי שיעור השתחויה מוריבעי לטיפיה דקנא כדמפרש סי':

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמי רבא. נזר והוא בבית הקברות: (ב) שם נזיר טהור מ"ע לא:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) רש"י ד"ה בתקנתיה קמיירי וכו' ואמר לן רבי דהכי נמי מלי למימני אלא טמא שנזיר. כ"ב כיון ל"מ דאב דוקא לפי קמא כתוס' ד"ה לא הא וכו' ודו"ק: **ב)** תד"ה אין בין נזיר טמא וכו' כשהזה ג' ושנה בו' וטבל יום ז' עולה כל"ל: **ג)** ד"ה ונזיר טהור שנטמא וכו' דבאותו יום מתחיל למנות מזירות טהרה מוקמינן ליה לקמן כל"ל: **ד)** **בא"ד** כיון דהאי חנא נחית לפרושי הכא מאי אינא כל"ל: **ה)** **בא"ד** אם שותה כיון ומטמא דלא לקי חה לקי כדפי' הקונטרס. מלות כדפי' הקונטרס ממחק וכ"כ כדפריך לקמן כל"ל ועי' ל"מ ודו"ק: **ו)** ד"ה הגה"ה מיחל דכ"ע דחייל וכו' וה"ה נמי דמודה ר"ש כ"ל דלקי כל"ל: **ז)** ד"ה קרבן טומאה הוא דלא מייתי הא מלקי לקי אטומאה לאתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר לעבר עצמו כל"ל: **ח)** ד"ה כתקנתא קמיירי וכו'. דהיינו קלקול גופיה כדאמרינן ליה וכו' כל"ל ל"מ: **ט)** ד"ה אלימא דאמרי ליה לא תנזור וכו' דלאו שיש בו מעשה הוא. נ"ב קבלת הזאת רחוקה קצת דאין יכול זה כמעשה ועי' בתוס' בשבועות דף ח ע"א ד"ה לו וכו' שנתחקו מזה דאולא פוגעין למ"ד ליקון על לאו אתכ"מ לו דלאיסור מלקות אתר אבל לענין הרב המגיד פ"ב כל לאו שאפשר ע"י מעשה לוקה אף היכא דאין בו מעשה יעו"ש בפי"ב מהל' שמיטה כ' ל"ה ל"ש פוגעין ומכלן ראיה ובוכמה נכוכה לנכרו ודו"ק היטב:

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס שיוצא מן הטומאה ע"י הזאה וטבילה וקיבל עליו נזירות ונכנס וקמ"ל אע"ג דלא קבל עליו קבלה גמורה אלא אמר הריני נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]: אלא טמא שנזר ז' עולה לוזן המנין לפי שאינו צריך להביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהזה וטבל אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות עד אחר הבאת קרבנותיו דכתיב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"ו מהל' מזירות הל' ז [מ"מ]: י ב מיי' שם הל' ח ופ"ש ככ"מ:

גליון הש"ם

גמ' אמר מר בר רב אשי. עיין מדרש קף ד' ע"ש:

הגהות התוספות

1. ל"ל ומוקמינן ליה לקמן הרבי בלא חייל כו'. 2. ל"ל לתתני. 3. ל"ל ולא. 4. ל"ל אלי מנא. 5. ל"ל דכ"ע לא פליגי. 6. ל"ל דמסיעת הוא כיון דתני כו'. 7. תיכת והוא נתחק ול"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנזר שביעי שלו. שטובל בו, עולה לו למנין. דהואיל ושוב בר קרבן מתחיל למנות מכו ביום, ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין. דאין לו עולה לו לא למנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא קרבנותיו (לקמן יח.). נזיר בבית הקברות. נזיר שנטמא בחוצם כתוך בית הקברות, דומיא שנטמא בעזרה שלא מתחייב בכשיטמא, כגון שנכנס לבית הקברות בשירה מיכה ומגדל ופרע עליו אם מעזיפת גב האהל ונטמא בחוך בית הקברות והתרו בו לא ולא יצא, ומיהו לא שהה כדי השתחואה (שבועות יח.). בעי שהייה למלקות. קרבן לא שייך הכא כלל, אאין בדת נזיר שנטמא וקרבן נזיר טמא לאו אטון עוטמאה אתי אלא למיחל עליה מזירות טהרה כשאר מתוסרי כפרה, וכענין זה מפורש שהייה זו בסמ' נזיר (שם).

פי' הרא"ש (המשך)

עד שיקבל. וכ"ת דמיירי בשקבל עליו א"כ ליתני שזה צריך לחזור ולידור וזה אין צריך מיחל כ"ע לא פליגי דחייל ואינו צריך לקבל עליו שנית וגם לוקה על התגלחת ועל היין: כי פליגי למלקי. פי' על הטומאה: ר' יוחנן סבר כיון דחיילא. ללקות על היין ועל התגלחת לקי נמי על הטומאה כי היכי דאינו מביא קרבן טומאה: והא דאותבינה ר"י לר"ל לעיל הלמודא הוא דמותיב לפי מה דהוה פ"ד דפליגי וכהנה רבות בתלמוד: א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין. פי' לגלח א"נ ללקות על התגלחת וה"ה על היין: אבל לענין מלקות. פי' על הטומאה. בתקנתא מיירי בקלקולא לא מיירי. פי' להורות לנו תקנתו מתי יתחיל ימי נזירותו. אבל לא מיירי בקלקול לחשמיענו הדין אם יעשה עבירה שיטמא למתים אי ישתה יין ויגלח: ה"ז סופג את האר"בעים תיובתא. והכא ליכא לשנויי ביוצא ונכנס דמשמע נטמא דומיא דגלח ושתה יין דמיירי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

יז: מי שאמר פרק שלישי נזיר

אלא כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל. תחילת כיסתו במקוס טמא בהיתר ולא נקי מכניסה א) [מלא] כי מתרין היה שילא בשידה וכו'[1] פרע לו עליו המעזיבה מספקא ליה דלמא [לא] בעי שהייה או דלמא ל"ג דכל היכא דאירעה טומאה התם בעי שהייה: **ובא** חבירו **ופרע מעליו המעזיבה.**

דווקא בחומא דלי מרלונו אי נמי אם הוא עצמו פרע כי האי גוונא לא איבעיא לן אי בעי שהייה דנפיק דשכועות (דף ח.) קאמר אהך בעיא דנזיר טמא או דילמא בחומא גמירי לה שהייה ל"ש בחוץ ול"ש כפנים: הגה"ה טעון גילוח או אין טעון גילוח. פי' תגלחת דטומאה ביום שילא ויטהר[2] מטומאה דקרבן ודאי לא בעי כדתנן במתני' דמיעטיה קרא לקמן אבל בתגלחת מספקא ליה אי בעי לגלח בלא קרבן טומאה או לא בלא בעי גילוח בלא קרבן: הגה"ה אבל תגלחת של טהרה ודאי בעי כשימנה[3] נזירות של טהרה יגלח ויביא קרבנות טהרה כדין נזיר טהור:

קרבן טומאה הוא **דלא מייתי.** דמיעטיה קרא לקמן (דף יח.) הא גלוחי בעי מדלא קאמר ואינו מגלח כשביעי שלו: **מה** טעם **קאמר.** כלומר כיון דתנן אינו מביא ממילא ידעינן דאינו מגלח דהא בהא תליא: תנא ד' וכל מילי. כל דבר שתלוי בטהרת ד' דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי' טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ"ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצרעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצרעתו: תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא נופה נילף מבנין אב שיהיה סותר הקודמים. דהא אמרינן לקמן פ' ג' מינין (דף יז:) [וטמא ראש] נזיר טומאה סותרת ואין תגלחת זותרת. וה"ה נמי דאמרינן טומאת מת סותרת ואין טומאת צרעת סותרת: אמרת ומה נזיר בקבר משערו ראוי לתגלחת זיר מאי לאו לתגלחת טומאה. כלומר שיגלח לסוף ז' כדין נזיר שנטמא בחמת שיש לו דין נזיר אחר לענין תגלחת כדין זיר: לא לתגלחת טהרה. משערו ראוי להתגלח אחר שישלים נזיר טהרה כ"ז אינו מגלח אפ"ה וכן עולים ימי חלוטו שאין משערו ראוי לתגלחת זיר אלא לתגלחת צרעתו אהוא טעון העברת שער (דם שיתחיל למנות נזיר

אלא כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע מעליו מעזיבה כי גמירין שהייה בבית המקדש אבל אבראי לא או דלמא [1]לא שנא תיקו בעי רב אשי נזר והוא בבית הקברות טעון גילוח או לא כי בעי תגלחת טהור שנטמא דקא מטמא לנזירותיה אבל טמא שנזר לא או דלמא לא שנא ת"ש מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם שלשים יום אינו עולה לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי בעי מה טעם קאמר מה טעם אינו מביא קרבן טומאה משום דלא בעי גלוחי ת"ש [2]אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא טמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין מאי לאו הא לתגלחת זה וזה שוין לא הא למלקות זה וזה שוין אבל תגלחת מאי זה מגלח וזה אינו מגלח ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מילי ת"ש [3]אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו מן המנין ימי חלוטו מנין ודין הוא מה ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אף ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן ומה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין [4]אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אין עולין לו מן המנין תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל את הקודמין לפיכך עולין לו מן המנין אמרת ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת לא כ"ש שאין עולין לו מן המנין מאי לאו תגלחת טומאה לא תגלחת טהרה הכי נמי מסתברא דאי

אלא היכי דמי שאילתא דרבא: **כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל.** בבית הקברות שמפסיק בינו לבין הטומאה [5]ונדר בעודו בשידה שהוא טהור ואח"כ כא תבכו ופרע את המעזיבה [6] שהוא מתחיל שהיתה השידה מעל ראשו: ה"ג **כי גמירי שהייה בפנים אבל אבראי לא.** כי גמירי שהייה כשנטמא בבית המקדש [7] בפרק ידיעות הטומאה[8] נטמא בבית המקדש ושהה כדי השתחויה חייב: **אבל אבראי.** כגון בבית הקברות לא בעי שהייה וכיון שפרע מתחתיו את המעזיבה אע"ג דלא שהה חייב: **או דילמא לא שנא.** דהכא והכא בעי' שיעור [9] כדי השתחויה. תיקו: **בעי רב אפי' נזר והוא בבית הקברות טעון גילוח.** כיון שביעי שלו לא לא: **קרבן טומאה הוא דלא מייתי.** משום דלא מייתי קרבן אלא מאן דמטמא ליה לנזירותיה אבל גילוח בעי: **מה טעם קאמר.** [10] [6] אינו מביא קרבן [11] לפי שאינו מגלח: **מאי לאו הא לתגלחת זה וזה שוין.** דזה וזה מגלחין בשביעי שלהן: **לא למלקות זה וזה שוין.** וכדר' יוחנן לעיל[12]: **ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מילי.** [13]דהכי משמע שביעי שלו עולה לו מן המנין לפי שאינו מביא קרבן ומה טעם אינו מביא קרבן לפי שאינו טעון גילוח טומאה בז' וזה אין שביעי שלו עולה לפי שיש לו לגלח בשביעי ולהקריב קרבן בשמיני ומאותו יום שמקריב קרבן חל עליו נזירות כדכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא [14]דמשמע מאותו יום ואילך נזירות דטהרה: **ת"ש אין לי.** אלא יהו עולין לו מן המנין: **אלא ימי טומאתו.** כדכתיב[15] והזיר לה' את ימי נזרו וקדש את ראשו ביום ההוא דמשמע מאותו היום ואילך שהיה קרבנותיו (במדבר ו) יתכפר ויתחיל למנות לימי נזרו: **ימי חלוטו מנין.** שאם נצטרע בימי נזירותו והוחלט אלא יהו עולין למנין נזירותו: [16]**מה ימי טומאתו מגלח.** תגלחת טומאה ומביא קרבן לצרעתו: **אף ימי חלוטו.** דכתיב וכפר עליו וגו' והיינו כשיטהר וקדש ראשו ביום ההוא שיתחיל מנין נזירות טהרה: ימי חלוטו. שיוצא מחזן למחנה והחליטו ומנה מקצת נזירות שקבל עליו קודם שנצטרע ושוב נרפא וגילח לצרעתו מנין שיחזור למנות להשלים נזירות למנין שמנה קודם צרעת וימים שבימי חלוטו לא יעלו לו מן המנין נזירות אבל ימי הסגרו דודאי[17] עולין לו לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין [2] [נתבטל][5] לימי טומאה כמו מוחלט: הגה"ה **אף** ימי חלוטו. שיון לימי טומאתו [3] דאין עולין לנזירות ה"נ ימי חלוטו אין עולין לו לנזירותו: **לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בו את הימים הקודמים.** כדכתיב והימים הראשונים יפלו וא"ת והיא גופא מלף בהאי דינא דימי חלוטו יבטלו הקודמים וי"ל דאיכא מיעוטא לקמן בפ' שלשה מינין (דף מד.) על טומאתו קותר ואינו קותר על תגלחת הכי נמי נימעוטו וימת דאינו קותר על החלטו: **נזיר** בקבר **ששערו ראוי לתגלחת.** ודמי לנזיר אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת ולכך לא דמי [לנזיר] לא כל שכן שאין עולין לו מן המנין: **מאי** לאו תגלחת דטומאה [לא תגלחת דטהרה]. והכי קאמר [ומה נזיר בקבר] ששערו ראוי לתגלחת דשיער שעליו עומד להתגלח לכי יצליח נזירות דטהרה שהרי אינו מגלח בשביעי אין עולין ימי חלוטו שאין שערו עומד להתגלח בנזירות טהרה שהרי זקוק לגלח לכשיתרפא מצרעתו לא כל שכן שאין עולין לו: ימי

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פ"ו מהלכות נזירות הלכה ח [ע] ופ"ה שם הלי' יט וע"ש בכ"מ:

יב ב מיי' פ"ז שם הלכה ט:

פי' הרא"ש

טמא עצמו: ופרע עליו המעזיבה. כמו ופרע ראש האשה. שגלהו מתחתיו שהסיר את מעזיבה השידה ולא מצי למימר כגון שנכנס לבית הקברות שונג והתרו בו לצאת. דאמרינן בשבועות כי גמירי שהייה (באולם) [באונס] הוא דגמירי: קרבן טומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי מגלח. מדלא קתני אינו מגלח דהוי רבותא טפי: מה טעם קאמר. כלומר כיון דתנא אינו מביא טומאה ממילא ידענא דאינו מגלח דהא בהא תליא: תנא ד' וכל מילי. כל דבר שתלוי בטהרת ד' דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי' טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ"ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצרעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצרעתו: תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא נופה נילף מבנין אב שיהיה סותר הקודמים. דהא אמרינן לקמן פ' ג' מינין (דף יז:) [וטמא ראש] נזיר טומאה סותרת ואין תגלחת זותרת. וה"ה נמי דאמרינן טומאת מת סותרת ואין טומאת צרעת סותרת: אמרת ומה נזיר בקבר משערו ראוי לתגלחת זיר מאי לאו לתגלחת טומאה. כלומר שיגלח לסוף ז' כדין נזיר שנטמא בחמת שיש לו דין נזיר אחר לענין תגלחת כדין זיר: לא לתגלחת טהרה. משערו ראוי להתגלח אחר שישלים נזיר טהרה כ"ז אינו מגלח אפ"ה וכן עולים ימי חלוטו שאין משערו ראוי לתגלחת זיר אלא לתגלחת צרעתו אהוא טעון העברת שער (דם שיתחיל למנות נזיר

מסורת הש"ס

א) לקמן מג., ב) [לקמן יח.], ג) [שבועות יד:], ד) [ע"ש], ה) [במדבר ו], ו) [במדבר ו].

נוסחת הריב"ן

א) ומזר: ב) המעזיבה מפל הקבר שהוא כו': ג) כדתנן בפרק: ד) (כדי) לתת בכ"י: ה) מ"ש אינו כו': ו) קרבן טומאה: ז) וכל מילי דטומאת שמר שביעי שלו כו': ח) כיון הכוא ומוכ מאותו היום ואילך: ט) ונתכפר לו יתחיל: י) (מה ימי טומאתו כו' אין עולין לו) ליתא בכ"י ומה"ר מה לשבעת ימי טומאתו אין עולין לו שכן מבטל בהן: כ) לתגלחת טומאה לסוף ז': ל) לסוף ל' מיירי: מ) תאמר: נ) שאינו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מה טעם קאמר. מה טעם אינו מגלח: (ב) ד"ה אלא ימי וכו' שהיא קרבנותיו ונתכפר יתחיל למנות:

גליון הש"ם

גמ' אי' לי אלא ימי טומאתו. עי' לקמן דף ט ע"א:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) תוס' ד"ה אלא וכו' אלא לקי אחכיסה וכי כל"ל: ב) ד"ה ימי טומאתו שאין עולין לו מן המנין ימי' כדכתיב ימיכם הראשונים יפלו וכ"ש שאחוק. אלא נמחק ונ"ב שמנין אחוק כל"ל: ג) **באיר** לפי שאין זקוק לגלח אחו מוחלט ואין נמשוכ. אלא נחשוב נמחק ונ"ב שוה כל"ל: ד) ד"ה אף ימי חלוטו שיון לימי טומאתו טומאתו דאין. אלא דאין נמחק ונ"ב מה ימי טומאתו אין כל"ל:

הגהות התוספות

1. תוכות (כ"ה כו' נמחק) ע"ל משיים כשפרע מעליו המעזיבה. 2. תוכות שיאלא ויטהר נמחק ע"ל שעטה. 3. ל"ל ומכיומנה. 4. ל"ל ודאי. 5. ל"ל ואין לתמוחו.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com